

melse mellem Nationerne, som maa komme, naar Krigens Kræfter er udtømte.

Gribende er Skildringen af, hvorledes to Jernbanetog med henholdsvis tyske og franske Krigsfanger, krydses i Bern. Publikum venter i uhyggelig Spænding paa de Udslag, man mener Nationalhadet vil give sig. Men i Stedet for udveksler Fangerne hjertelige Hilsener, og idet Togene sætter sig i Bevægelse for at køre hvert ad sin Kant, raaber Tyskerne: „For vort vedkommende er Krigen nu endt. Levvel.“ Og Franskmændene svarer: „Lad os være Venner. Paa Gensyn!“

„Thi,“ slutter Dora Overgaard denne Skildring, „det er det smukke og forsonende midt i Krigens frygtelige Skyld af Uretfærdighed og Lidelse, at de, der selv har lidt og mistet mest i den, de har ogsaa lært at føle Medlidenhed og at tilgive.“

Vi vil anbefale vore Læsere at gøre sig bekendte med den lille Bog, som i al sin Fordringsløshed bærer et levende Vidnesbyrd om, at Forfatteren har formaaet at se ind i Krigens Medusa-Ansigt uden at tilsætte noget af sin menneskelige Følelse derved.

e—e.

Vis major.

„Lov er Lov, og Lov skal holdes“, skrev vi i forrige Nummer, og nu synes det som, vi skal tages paa Ordet, idet der enkelte Steder i Landet er rejst Strid om det berettigede i, at Fællesstyrelsen har besluttet, at de 10 Øre, som opkræves pr. Medlem til Fællesmødet, i Aar ogsaa skal opkræves, endskønt Fællesmødet bortfalder, og anvendes til Afholdelse af Distriktsmøder i September, som skal erstatte Fællesmødet. Ganske vist indeholder Fælleslovene intet om dette, ligesaa lidt som om, at Fællesmødet i det hele taget kan bortfalde, og Fællesstyrelsen har for saa vidt ingen Hjemmel i Lovene for sin Handlemaade i dette Tilfælde. Men der staar heller intet i Lovene, om hvad D. K. skal foretage sig

Efterskrift til Anmeldelsen af Montessoris Metoden.

—o—

Min Anmeldelse af ovennævnte Bog blev skrevet inden den endelige Udgivelse. Først derefter er jeg blevet bekendt med den Fortale „af Maria Montessori“, som indleder Bogen. Jeg føler mig forpligtet til at gøre opmærksom paa, at denne Fortale paa Grund af manglende Sprogbegreb og manglende Forstaaelse af M. M.s Tanker hos Oversætteren er blevet en eneste latterlig Meningsløshed, som Læseren gør bedst i at springe over, for at ikke Indtrykket af Bogen fra først af skal ødelægges. Desværre har denne som Helhed heller ikke kunnet renses fra at bære en daarlig Oversættelses Præg, men Indholdet er saa vægtigt, at det forhaabentlig vil gøre sig gældende alligevel.“

Th. Constantin-Hansen.

Aarsberetninger.

—o—

Kvindehjemmet i Læssøesgade.

„Naar man vil hjælpe en Kvinde og ikke selv vil eller kan tage hende ind i sit eget Hus, anbringer man hende paa Kvindehjemmet i Læssøesgade, indtil man finder den Plads eller den filantropiske Institution, hvor hun kan komme hen.“

Med disse Ord angives i Indledningen til den Aarsberetning, som Kvindehjemmet sidst har udsendt, denne Institutions vigtigste Formaal: At hjælpe Kvinder, som er kommet i øjeblikkelig Nød, til at kunne klare sig selv fremfor at synke til Bunds og falde Fattigvæsenet til Byrde.

Men fra denne Hovedstamme i Hjemmets Virksomhed er der i Tidens Løb skudt flere Grene ud: Folkekøkkenet, som omtaltes i forrige Nummer, Ammestueafdelingen, Børneafdelingen (Vuggestue, Asyl og Børnehave) Skolen for Barneplejersker, Sy- og Arbejdsstuen og endelig Aftenvirksomheden. Denne sidste aabner et gæstfrit Asyl for enhver Kvinde, som søger derhen, og her vil finde Lys og Varme foruden gratis Underholdning vekselvis af oplysende, religiøs og mere fornøjelig Art, saasom Oplæsning og Koncert. Hver Fredag Aften har haft et særlig festligt Præg, og Gæsterne, som Regel i et Antal af 70—80 er blevne trakterede med Kaffe.

Kvindehjemmets Princip er: Hjælp til Selvhjælp.

Kvinderne, som søger dets Støtte, maa ikke føle denne som en Almisser, selv om det Vederlag, de betaler med, langt fra dækker, hvad der ydes dem.

Det siger sig selv, at en Virksomhed som denne lider haardest under Dyrtiden, hvorfor den trænger dobbelt til Støtte fra privat og offentlig Side.

i Tilfælde af en Krigssituation som den, vi nu lever under. Der staar intet om, hvorledes man skal bjerpe D. K.s Organisation frelst ud over de øjeblikkelige Vanskeligheder; det overlades til Fællesstyrelsens egen Konduite. Vi lever alle sammen i Øjeblikket under „vis major“, d. v. s. under Forhold, som er stærkere end Love og Paragrafer. At vi skal vælge vore Tillidsmænd og vore Styrelser efter den i Lovene foreskrevne Fremgangsmaade, er der dog ingen „vis major“, som forbyder, heller ikke, at vi skal opkræve de Kontingenter, som Lovene foreskriver, saa længe Nøden ikke er større herhjemme, end Leve-maaden i Øjeblikket udviser, — men naar Trafikforholdene paa Grund af Kulnøden er saa fortvivlede, at en Rejse til Fællesmødet vil tage den dobbelte Tid af, hvad den ellers tager, — naar Belysnings og Bepisningsforholdene er saa vanskelig, at Indkvartering af 300 Tillidsmænd ikke kan

finde Sted, saa er der „vis major“ for at aflyse Fællesmødet. Dette indsaa Fællesstyrelsen og vedtog at sætte sig udover den Lovbestemmelse, som siger, at der hver Sommer skal afholdes Fællesmøde. At holde Loven paa dette Punkt forbød sig af sig selv.

Men saa rejste det Spørgsmaal sig: Kan D. K. undvære den Løftelse og Styrkelse, som følger med et saadant Møde og fra dette virker tilbage paa dem, som blev hjemme? Vil den døde Haand, som Krigen for Tiden lægger paa vore Foretagender, ikke føles dobbelt tung, naar vi slet ikke i Aar skal mødes og gennem Samværet med hverandre overbevise hverandre om, at Baandet, som knytter os sammen, endnu holder, og at der endnu ligger store Opgaver foran os, som vi sammen skal løfte og bruge denne ufri-villige Ventetid til at berede os paa?

Fællesstyrelsen maatte besvare dette Spørgsmaal med: Ja.

Derfor greb den med Glæde det For-